

מ"ת 28366/10 - מדינת ישראל נגד נdal חAMD, מצפה עבדה

בית משפט השלום בעכו

מ"ת 19-10-28366 מדינת ישראל נ' חAMD ואח'
בפני כבוד השופט אביגיל זכירה
מדינת ישראל המבקשת:
ע"י ב"כ עו"ד עזריאל נdal
ונגד המשיבים:
1. נdal חAMD ע"י ב"כ עו"ד מיטל רון
2. מצפה עבדה (עצר)

החלטה לגבי המשיב 1

מבוא

מנחת בפני בקשה למעצר המשיב 1 עד תום ההליכים בהתאם לסעיף 21 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו - 1996 (להלן - חוק המעצרם).

צוין כי הבקשה וכותב האישום הוגשו במסגרת התורנות המרכזית המתקיים בבית משפט השלום בחיפה ובית המשפט (כב' השופט פפרני) שחרר את המשיב 1 בתנאים שנקבעו כבר בהחלטה הראשונית.

לאחר מכון העבר התקיק לבית משפט זה להמשך בירורו לגופו של עניין.

נכח טענות ההגנה בדבר עצם קיומן של ראיות לכואורה והיקף הטיעון נקבע דיון לגופו של עניין בנושא זה ביום 16.12.19. לבקשת הסניגוריית נקבע התקיק לשימוע החלטה ליום 6.1.20 ואולם בסמוך למועד הדיון הוגשה בקשה לבטל את מועד הדיון ולאפשר קבלת ההחלטה בדואר - לה נעתרתי.

ההחלטה לעניין תעוזת החיסין ניתנת בנפרד.

עובדות כתוב האישום

בנ간ך המשיב 1 הוגש כתוב אישום המיחס לו את העבירות הבאות:

קשר ישיר לעשות פשע - עבירה לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גנבה - עבירה לפי סעיף 407 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; הסעה ברכב תושב זר השווה שלא כדין - עבירה לפי סעיף 12 א (ג)(1) לחוק הכנסה לישראל, תש"ב - 1952; החזקת מכשירי פריצה - עבירה לפי סעיף 409 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977

עמוד 1

היק לרכוש בצד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין,
תשל"ז - 1977.

המתלוננים, מר ר.ב. ומר מ.ב, עובדים במפעל "nilkum" ברח' הנפה 15 בכרמיאל.

נתען כי במועד שקדם למינויים בכתבי האישום קשרו המשיבים קשר זה עם זה ועם הקטין לבצע התפרצויות לבית עסק. בין התאריכים 19/8/2016 ליום 19/10/2016 בשעה 23.52 ו- 20.16 בשעה 9/10/2016 או בסמוך לכך, התפרצו המשיבים לעסוק בכור שטיפסו על סולם לגג העסוק מצידו המערבי, חתכו ועיקמו את سورג החלון מצד המזרחי בקומה השלישית של העסוק, נכנסו למשרד הבעלים של העסוק וגרמו נזק לדלת פנימית דרכיה חדרו לעסוק וזאת בכונה לבצע גנבה. המשיבים הודיעו את כל מפסיק החשמל מלאו החשמל המרכזי של העסוק על מנת להקל את ביצוע העבירה ועל מנת שלא תתעורר בצלמות. במשהיהם המתוארים גרמו לאי סדר רב בעסק בשווי כולל של שרות אלף שקלים. המשיבים שברו גנות אקוסטיים, שברו 4 מצלמות מעקב, שברו את שרת המצלמות ניסרו سورג החלון, שברו 3 דלתות בין המסדרדים ושבירת המנעולים שלהם. נתען כי המשיבים גנבו מהעסק שלושה מכשירי טלפון חדשים באריזתם, שניים מסוג אייפון ואחד אקסיאומי רדמי כולל של כ- 10,000 ₪ וזאת בכונה לשולו אותם שלילת קבוע מבעליהם.

בתאריך 9/10/2016 בשעה 20.42 בסמוך למקום העסק, נמצאו המשיבים על ידי שוטרים שמילאו באותה העת תפקידם כדין ברכב טיווה מספורה 8063027 ביחד עם קטין מ.ח. תושב הרשות הפלסטינית ששה בארץ כדין מבלי שהוא ברשותו אישורי כניסה או שהוא כדין וברשותם הרכב הגנוב.

במועד מעצרם עללה כי המשיבים והקטין החזיקו ברכב כל' פריצה שלא כדין כדלקמן: מברג ראש שטוח, צבת מתכת וליר, כמו כן החזיקו ברשותם מברגה, זוג כפפות ושתי רעלות פנימיות.

המשיב 1 הסיע ברכב שברשותו את המשיב 2 שהינו תושב הרשות הפלסטינית ששה בארץ שלא כדין מבלי שהוא ברשותו אישורי כניסה או שהוא כדין ואת הקטין האמור.

משיב 2 שהה בארץ באותו תושב הרשות הפלסיטינית מבלי שהוא ברשותו אישורי כניסה או שהוא כדין לארץ.

תמצית טענות הצדדים

מהאחר וטיעוני הצדדים נשמעו בהרחבה מצאתי להbias במסגרת זו רק את עיקרי הטעונים הרלבנטיים לבקשתה. כמו כן לא נדרשתי לטענות המבוקשת או המשיב 1 המגלמות השערות בלבד או ככל המצויפות סברות שאין מתבססות על החומר הראייתי. כך לדוגמא לעניין הקירבה הגיאוגרפית של מקום מגורייהם של המשיבים השונים, נסייתו של רכב אחר בסמוך לרכב המשיב 1 במועד העיכוב ומועדים נוספים ועוד.

לענין קיומן של ראיות לכאהora -

המבקשת טוענת כי בידה ראיות טובות להוכחת המינויים למשיב ומפנה להודאת המשיב 1 בחלק מהמיוחס לו, תפיסת המשיבים מיד לאחר אירוע הגנבה באופן המקים חזקה תקופה, הוודעת עדים נוספים, קובלות על שווי הרכוש הגנוב בתיק החקירה, דוחות שוטרים ועוד.

לעמדת המבוקשת, בשים לב לשלב הדינוי יש בחומר הראיות כדי לספק את הרף הנדרש.

עמוד 2

המבקשת טוענת כי מדובר במשיבים שנמצאו קרוב למקום האירוע בטוח זמן של כ-21 (עשרים ואחת) שניות לאחר האירוע באופן המקיים חזקה תקופה שהנintel על המשיבים לסתור אותה. בין היתר הפנטה המבקשת לכך שברכובו של משיב 1 נתפסו שלושה פלאפונים מתוך שבעת הפלאפונים שנגנובו מUBEDE, כאשר אף אחד מהמשיבים לא טען כי חיש לשולשתם שמדובר בטלפונים אלו או מסר הסבר אחר להימצאות השלושה. הטלפונים נמצאו כאשר הם סגורים בארייתם. עוד הפנטה המבקשת לסתירות מהותיות בהודעות שמסרו המשיבים והקטין לרבות לעניין מועד איסוף השוואים הבלתי חוקיים, נסיבות האיסוף הנטענות, עצירות בדרך ועוד. עוד הפנטה המבקשת לתקיק עם כל הפריצה והפריטים השונים והסתירות השונות שהתגלו גם ביחס לכך.

לעומת המבקשת יהיה בידי שמדובר במקרה שפעלה ייחודי באופן המשקף מסוכנות רבה לרבות מצד המשיב 1.

בשים לב לכך שהמשיב 1 שוחרר בתנאים עותרת המבקשת להוותר את התנאים על כנמו.

ההגנה טוענת כי אין במקרה ראיות לכואורה לעבירות המיוחסות למשיב 1 או להחליפין כי קיימים קריטריונים משמעותיים בנסיבות הריאות לכואורה המצדיק ביטול מעצר הבית כליל.

לעומת ההגנה אין בידי המבקשת כל ראייה אובייקטיבית הקוסרת את המשיב 1 למבצע העבירות. לעומת זאת מועד ביצוע העבירות אל מול מועד תפיסת המשיב 1 מוביל לקביעה כי לא ניתן לקבוע קיומה של חזקה תקופה בשים לב לכך שאין בידי המבקשת לקבוע באופן ברור מה היה מועד הפריצה הנטען. לעומת זאת ניתן לדעת מוחמר הריאות מתי בוצעה הפריצה המתואמת בשים לב לבדוק מאוחר ככל הנראה שנמסר על ידי המפועל ולהופשט החג שהתרחשה באותו מועדים.

עוד ניתן כי אין ראיות פורנזיות הקשורות את המשיב 1 למפעל; כי המעורבים האחרים לא קושרים אותו לביצוע העבירות; לא הובר על מה נסכמה חוות הדעת המקשרת בין הפלאפונים שנתפסו ובין אלה שנגנובו מהמפעל וכי הקשרור שעשתה המבקשת בין הפריצה והסתירות השוואים הבלתי חוקיים הינו מלאכותי וחסר בסיס בריאות.

ההגנה הפנטה לחומר החקירה המצוף את סוגיות מועד התפרצויות המשוער, לדיווחים סותרים ביחס לשעות התפרצויות כאשר אפשר וכי מהמודיעים טעה בזיהוי התאריך הנכון. לעומת זאת המקרה המואחר מבין שני המועדים האפשריים החלפו שעות רבות ממועד הדיווח ועד מועד העיכוב בשל הסעת השב"ח חיים וכי לא ניתן לקבוע קיומה של חזקה תקופה ביחס לפרקי זמן שכאלה. לעומת זאת החקירה היחידה החוקרת קבעה את מועד התפרצויות באופן שרירותי על בסיס מועד הדיווח למשטרה ולא על בסיס הריאות.

לענין הקבלות על שווי הרכוש הגנוב - טענה ההגנה שמדובר בנסיבות שהעביר הבעלים של המפעל למשטרה על נזקים שנגרמו אבל בהעדך ראייה הקשורות את המשיב 1 להתפרצויות ממשילא לא ניתן לקשור אותם לנזקים שנבעו מהם.

לענין כל הפריצה טוענת ההגנה כי הפרשנות שנوتנת המבקשת לממצאי החיפוש אינה עולה בקנה אחד עם ממצאי החיפוש ונעשה עירוב בין נושאים שונים. לעומת זאת המברגה עמדת ההגנה היא שהיא המשיב 1 מסר הסבר מנייח את הדעת וכי ממשילא אליה נרשם בחווות הדעת כי היא אינה משתמשת כליל פריצה. ביחס לתיק שנתפס מפני ההגנה לגרסאות יתר המשיבים ביחס לגורם לו שיר התקיק, המיקום בו נתפס ויתר הריאות.

לענין עבירות הסעת השב"ח מפנה ההגנה לגרסאות המשיבים האחרים התומכים בגרסת המשיב ולעמדתה אין בעירה זו, בשים לב למסד הראיתי החלש הנוגע לשאר העבירות, כדי להצדיק הורתת מעצר הבית על כנו וניתן להסתקק בתנאים מקרים יותר.

עוד טענה ההגנה לסוגיות تعدות החיסין ואולם ההחלטה לענין זה תימסר בנפרד.

לענין קיומה של עילת מעצר -

המבקשת בבקשת טעונה לקיומה של עילת מעצר מכוח ההלכה הפסקה בשים לב לעבירות המיחסות למשיב, התהוכם בביצועו ועברו הפלילי.

כאמור במעמד הדיון עתירה המבקשת להוותיר את תנאי השחרור שנקבעו על כנם.

לענין עילת המעצר טענה ההגנה כי נוכח חולשת הריאות בכל הנוגע לעבירות הרכוש וקשרת הקשר הרוי שלא קמה כלל עילת מעצר וכי מעצר הבית שהוטל על המשיב 1 הינו מכוביד יתר על המידה בשים לב לעוצמת הריאות וועורתת לבתו.

דיון והכרעה

לאחר שמייעת טענות ב"כ הצדדים ועון בתיק החקירה אקבע כי אכן קיימות ראיותلقואורה אשר די בהן לצורך שלב זה של הדיון.

ראשית לענין הסעת השווים הבלטי חוקים דומה כי לא יכולה להיות מחלוקת לענין עצם קיומן של ראיותلقואורה. נושא ידיעתו או ידיעתו של המשיב את עובדת היותם שווהים בלתי חוקים יכולה למצוא ביטיה בתיק העיקרי ואין צריכה להיבחן בשלב זה מעבר לרף הדרוש שבו יש בחומר החקירה כדי לעמוד.

מצאת שישנן סתרות מהותיות ורבות בין גרסאות המשיב וגרסאות הנוסעים לגבי נקודת האיסוף, אופן האיסוף, מסלול הנסעה הלא מוסבר בשים לב לעיד אלו לטענתם היו אמרום לנseau וכי"ב פרמטרים שיש בהם כדי לקבוע קיום עמידה ברף הנדרש לענין עבירת הסעה.

גם נסיבות העיקוב בשים לב לדוחות הפעולה של השוטרים והנוהגה המחשידה אפשר ומחזקים היבט זה, אחרים.

לענין עבירות הרכוש - לאחר ששמעתי באricsות את טענות הצדדים ובחנתי את חומר החקירה שהוצע לעוני אני קובעת כי גם לענין זה קיימות ראיותلقואורה ברף הדרוש לשלב דיוני זה. אזכיר כי בית המשפט בשלב זהה נדרש לבחון רק את הפטונציאלי הריאיתי של הריאות ללא הערכת מהימנות עדים או משקלן של הריאות. בוחינת מכלול התיק כתמונה אחת מביא לקביעה כי יש במקרה ראיותلقואורה. סוגיות עצמתן של הריאות תוכל למצוא ביטיה ביחס לעוצמת עילת המעצר ואולם לא ניתן לקבוע כי אין במקרה ראיותلقואורה כפי שבקשת ההגנה.

עצמם הנטען כי אפשר ומדובר בראיות המתבססות על חזקה תקופה וראיות נסיבותיות נוספת בשילוב ממצאי הchipos ברכבו של המשיב אין בה כשלעצמה כדי לאין קביעה בדבר ראיותلقואורה וסביר.

בבש"פ 372/14 דינמי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, החלטה מיום 27.1.14, להלן - עניין דין נוי) חזר כב' השופט פוגלמן על ההלכה לפיה:

"בדין בשאלת מעצר נאשם עד תום ההליכים נגדו, נדרש בית המשפט לבחון קיומה של תשתיית ראייתית לכואורית להרשעת הנאשם בעבירות המוחוסות לו. רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה אינה זו הנהוגה במשפט הפלילי - הינו: מעל לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפטונצייאלי הטמון בחומר החוקירה. על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שיעבורן של הריאות במהלך המשפט - תוך כדי העברתן בכור ההייתוך של החקירות ו מבחני הקבילות והמשקל - יוביל בסופו של יומם להרשעת הנאשם (בש"פ 8087/95 זדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996) (להלן: החלטת זדה)). במלים אחרות, על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שמדובר החקירה תצמchnerה בסוף המשפט ראיות אשר תבססנה את אשמת הנאשם. בשלב בוחנת הריאות לכואורה אין בית המשפט נדרש לבחון את מהימנות עדים או את משקלן של העדויות, אלא אם כן מדובר בפирחות מהותיות וגוליות לעין, המצביעות מעצמן על כריסטם ממשי בקיים של ראיות לכואורה (בש"פ 352/11 בר' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.1.2011)). אם הבדיקה הלכאורית מגלה ליקויים יסודים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, כך שלא קיים סיכוי סביר כי ניתן יהיה להתבסס על החומר הראייתי לצורך הרשות הנאשם - לא יעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו (בש"פ 635/13 מגידיש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (25.2.2013); بش"פ 6742/11 אלמיכאוי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (26.9.2011)). לעומת זאת, אם מכלול הריאות שבתיק החקירה הוא צזה, שהרשעה או הזיכוי הם פועל יוצא של מידת האמון שהשופט בהליך הפלילי העיקרי יעתן בהם, כי אז קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה (החלטת זדה, בעמ' 146).

בעניינו, כלל הריאות שעיליה נסמכת התביעה בתיק זה לצורך הרשות העורר הן ראיות נסיבותיות. علينا לבחון אפוא אם הנסיבות והנסיבותיו זו בזה, יש בה, על פני הדברים, משומס מסקת רצופה של עובדות מפלילות ברמה אשר יכולה להביא בסופו של יומם להרשעתו של הנאשם (ראו بش"פ 6262/96 בלום נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.9.1996); بش"פ 1466/04 זדה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.2.2004); بش"פ 5588/12 זרבי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 8-7 (24.9.2012); بش"פ 4844/13 קופר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (25.7.2013)).

באוטו עניין אף התעוררה שאלה הנוגעת ל"חזקת תקופה" שנטענה על ידי המדינה ובית המשפט העליון מצא לקבל את טענות המדינה וקבע כי ביחס לשני אישומים עומדת למדינה החזקה התקופה וזאת ביחס לתקופה של מספר שבועות ולא מספר שבועות. כך לדוגמה ביחס למוכיח שנגנבי ביום 4.10.13 ונמכר באותו מקרה ביום 29.10.13 או סמוך לכך ומוכיח אחר שנגנבי ביום 10.10.13 ונמכר עד ליום 3.11.13:

"לצד זאת, יש להוסיף את הטענה בדבר "החזקת התקופה" העומדת למדינה בשני האישומים - המוכיח שנגנבי לפי האישום השלישי ביום ה-4.10.2013 נמכר על ידי העורר "חדש עד חדשים גג" לפני ה-29.10.2013 (לפי הودעתה בנו של בעל הקיוסק); ואילו המוכיח שנגנבי לפי האישום השני ביום ה-10.10.2013 נמכר על ידי העורר כ"חדש או פחות" לפני ה-3.11.2013 (לפי הודעתה של קלואודיה לה מכר העורר את המוכיח). כידוע, חזקה תקופה כהה כאשר רכוש גנוב נמצא ברשותו של אדם בסמוך למועד גניבתו ובכך יש כדי לקשור אותו למעשה העבירה. חזקה זו ניתנת לשטריה, והוא נבחנת על-פי נסיבותו המוחודות של כל מקרה, בהתאם לטיב החפץ הגנוב ובוארך התקופה שחלפה מביצוע העבירה ועד למועד שבו הוכחה הימצאות החפץ בידי הנאשם (ראו ע"פ 50/59 פרלמן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יג 810, 802, 800; ע"פ 71/76 מריל נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 824, 813 (1976)). בעניינו, דומה כי המקרה בוצעה בסמוך למועד השוד".

ניתן לראות כי בית המשפט העליון קיבל כאמור את עמדת המדינה כי החזקה הטענה במקורה זה מתקיימת למרות שאין מדובר בפרק זמן קצר והוא עולה בהרבה על פרק הזמן הננקוב בענייננו. במקרים שבפניינו פרק הזמן קצר בהרבה ואין עולה על 48 שעות וזאת גם לשיטת ההגנה עצמה, וגם אם הימי מקבלת את כל טענות ההגנה לעניין מועד הדיווח על התפרצויות לעומת מועד מעצרם של הנאשם 1 ויתר המשיבים, מועד גילוי ביצוע העבירות וכו'. אין מחלוקת כי המועד המוקדם ביותר לביצוע העבירות הינו כפי שנטען בכתב האישום ומועד זה - אל מול מועד עיכוב ומעצר המשיב 1 - מקיים גם מקום לכך חזקה הטענה בנסיבות העניין.

לענין זיהוי המכשירים ככאלה שנגנבו מהמכשיר - לא ירדתי לסופ טענותיה של הסניגורית המלמדת לעניין העדר זהות בין המכשירים שנגנבו ובין המכשירים שנמצאו ברכבו של הנאשם 1 וחומר החקירה אינו תומך בטענות ההגנה. מחומר החקירה עולה דיווח לגבי המכשירים שנגנבו, תיאורים, אריזותם וכו'ב והדברים מתוישבים עם ממצאי החיפוש ותוצרי.

לענין טענות הנאשם ביחס לכך שמדובר במכשירים שהובאו על ידי השוהים שהוסעו על ידו הרי שיען בגרסאות השוהים מעלה כי הם אינם קשורים את עצמן למכשירים המתוארים גם הטיעון לגבי מקום ישיבתם במכונית אינו מתישב עם טענות הנאשם בענין זה. עוד יצוין כי מדובר בשלושה מכשירים שנמצאו סגורים באריזותם וברוי כי החזקה של מכשירים באופן זה מחייבת הסבר שונה מזה שנדרש לגבי מכשיר טלפון שנמצא בשימוש של מי מהמשיבים או הנוסעים ברכב. כאמור לא הונח כל הסבר.

לאחר בחינת חומר הראיות מצאתי כי אף אחד מהחוקרים לא קשור את עצמו למכול הפריטים שנמצאו ברכב ולא הונח הסבר ביחס לכל אחד מהפריטים. נמסרו הסברים חלקיים ומשתנים שבית המשפט אינו אומר לבחון מהימנותם בשלב זה ואולם על פניהם אין בהם כדי להפריך קיומן של ראיותلقאה.

לענין התקיק עם מכשירי הפריצה וכליים נוספים הרי שגם בענין זה לא הונח הסבר שלם על ידי הגורמים השונים ביחס לנטען למי היה התקיק שנטפס, מה היה באותו תיק ומה היה ברכב בנוסף לו, סוגית מכשירי הפריצה (כאשר אני מונה את המברגה לעניין זה) והגרסאות המשתנות בענין זה. מכלול הנסיבות והראיות שנאספו מקיימות כאמור את הרף הדיוני הנדרש לקביעה בדבר קיומן של ראיותلقאה בכל העבירות.

מושא ההזקן לרכוש במידה שואב תוכן מיתר העבירות ואין הוא עומד בפני עצמו ולא ניתן לבחון אותו במונתק מיתר העבירות. משנקבע קיומן של ראיותلقאה לעבירות התפרצויות והגניבה נזקק התוכן המתאים גם לעבירה זו. ממילא לא עלה בידי אף אחד מהחוקרים להסביר את הצורך במכול המכשירים שננטפסו ברכבו של הנאשם במועד התפיסה.

לכן מצטרפת כאמור התנהגו המחדידה של הנאשם כמו שנרג ברכב, ניסה להתחמק מהשוטרים או מבדייקות השוטרים בטענה כי טעה בדרכו וכו'ב. לא הוברר כיצד בשים לב למקום ממנו אסף לכאה את השוהים הבלתי חוקים במטרה הגיעו ליעד שהוזכר על ידם הגיעו הנאשם למקום בו נעצר, ביצע את הסיבוב שתואר בחומר החקירה בנזקודה בה ביצע אותו, ומדוע הגיעו למקום בו נעצר בסופו של יום וכו'ב (ר' לעניין זה ההחלטה בעניין דין נוי לגבי התנהגות מחשידה כפרט רלבנטי).

לאחר בוחנת מכלול הראיות והטענות יש בסיס לקביעה כי מכשירי טלפון ארוזים שנגנו מההמפעל המתואר בכתב האישום נתפסו ברכבו של הנאשם, בו הסיע שוהים בלתי חוקיים, בטוויח של שעות ממועד התפרצויות והגנבה מבלי שהונח כל הסבר ביחס להימצאותם של כל אלה וכלי הפריצה המתוארים ברכבו, מסלול נסיעתו ונסיבות מערכו - כל אלה מובילים קביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה ביחס לכל העビורות.

בשים לב לתוצאה אליה הגיעו לא מצאתי להידרש לסוגיות הרכב הנוסף שנמצפה נושא בספרו לרכבו של הנאשם במועדים שונים בשים לב לעבירות נשא כתוב האישום או לטענות אחרות שהועלו על ידי המבוקשת בבקשתה ואולם איןichi כי הדברים יכולים להיבחן בתיק העיקרי.

לענין עילת המעצר

נוכחות נסיבות ביצוע העבירה, התচום שנלווה לה, מעורבותם של מספר גורמים ביצוע העבירה לרבות כאלה שהנים שוהים בלתי חוקיים, השימוש בכלים וביצוע העבירות בצוותא - כל אלה די בהם כדי להקים עילת מעצר בעניינו של תיק זה לביטחון הציבור.

התנאים השונים שנקבעו בהלכת רוסלאן מתקיימים בתיק זה בשים לב למכלול העבירות ונסיבותיהן. אפשר גם ניסיון (המוחש על ידי הנאשם) לחמקן מבדיקה משטרתית מחזק את עילת המעצר בעניינו והדברים ברורים ידועים.

עמדת המבוקשת בבקשת מקובלות עליי במלואה בעניין זה.

אין בידי לקבל את עמדת ההגנה כי אין מתקיימת עילת מעצר בעבירות שאין הסעת שב"ח וכי העילה בעבירה זו הינה במידה נמוכה שאינו מצדיק מעצר בית.

לכל היוטר יהיה נכונה לקבוע את עצמת עילת המעצר על בסיס עצמתן של הראיות בהתאם ל"מקבילית הכוחות" המקובלת לעניין זה. אשר על כן אני קובעת כי קיימת עילת מעצר בעניינו של הנאשם.

לענין חלופת המעצר המוצעת

כאמור בתיק זה שוחרר הנאשם לחלופת מעצר עוד לפני החלטה נידונו הראיות וUILT המעצר וזאת בהתאם להחלטות של מותבים אחרים. אין בעצם הנתון כי ההחלטה ניתנה מבלי שנבחנו הראיות בתיק כדי להצדיק שינוי בעת הزاد מטעם זה בלבד.

בשים לב לעוצמת הראיות לכאורה ועצמת עילת המעצר ובשים לב לעמדת המבוקשת, נחה דעתך כי יש בתנאים שנקבעו כבר בהחלטות קודמות כדי לענות על הנדרש בעניינו של תיק זה בשלב זה.

לסיכום

תנאי השחרור כפי שנקבעו בהחלטת כב' השופט פרנוי ישארו על כנמו.

עמוד 7

אין באמור כדי לפגוע בזכותו של הנאשם לעזון מחדש בעתיד ככל שיבשלו התנאים לכך.

המציאות תמציא ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, י"ח בטבת תש"פ, 15 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.